

DEN GYLDNE SKÅL

RUINBYEN BOG 4 GENFÆRDETS GRAV

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen.
Hendes opgave er at
bevogte den gyldne skål.
Da hun mistede den, blev
hun forvist til jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

Fem er en forældreløs hyrdedreng.
Han har lovet at hjælpe med at
finde skålen, så Morgengry kan
vende hjem.

Den gyldne skål tilhører
himmeldragen. Det
er vandet fra skålen,
der får det til at
regne på jorden.

I ruinen af det gamle tempel sad Trodsig bøjet over et spejl. Men det viste ikke troldmandens eget ansigt. Gennem det magiske spejl kunne han se ud på torvet. Der sad en abe, en dreng og en pige. Rundt om dem løb en flok ræve og legede.

Trodsig skar tænder af raseri. Han havde set børnene og aben kæmpe mod de to øgler, der holdt vagt ved ruinerne. Nu var begge øgler forsvundet.

”Nå, så I har tænkt jer at snuse rundt her, nu hvor mine vagter er borte?” fnøs han. ”I kan tro nej!

Ingen slipper godt fra at komme på tværs af mine planer. Heller ikke jer tre!”

Ved en søjle stod en kvinde og holdt øje med troldmanden. Det var hans lærling, Eddergrøn.

Nu gled hun over til ham og sagde: ”Lad mig gøre det for dig, mester Trodsig. Jeg vil så gerne hjælpe dig, ved du nok.”

Men troldmanden rystede på hovedet.

”Jeg har en anden opgave til dig,” sagde han.

”Bag bjergene er der et stort kongerige. I slottets tronsal hænger der et gammelt sværd. Det har taget hundrede menneskers liv. Derfor er det fyldt med magisk kraft. Og den kraft har jeg brug for. Det sværd skal du hente til mig.”

”Jeg er allerede på vej, mester,” sagde Eddergrøn og forlod templet.

Trodsig kiggede igen i sit tryllespejl.

”Så gælder det jer tre,” sagde han. ”Jeg vil ikke spille min dyrebare tid på at udrydde jer. Men jeg ved, hvem der kan gøre det. En lydig slave, der ikke kan dø og aldrig giver op. Ham kan I ikke besejre.”

Trodsig forlod templet. Han gik gennem ruinerne til et sted, hvor bjergsiden rejste sig lodret. Her var der en bred sprække i klippen.

Trodsig så sig omkring for at sikre sig, at han var alene. Så forsvandt han gennem sprækken ind i mørket.

En gang førte ind til en hule i bjergets dyb. Her lå de magiske genstande, som troldmanden havde samlet. En gammel, sjælden bog, et rustent skjold, et skrin af elfenben, en indtørret arm, horn fra et ukendt dyr og mange andre ting.

Pludselig trådte tre skikkelser frem fra halvmørket i hulen.

De lignede mennesker. Men der var intet liv i deres øjne, og deres hænder var kolde som døden.

”Vend om!” sagde den første. Hans stemme var som blæstens hvislen i det visne græs.

”Her vogter vi,” sagde den anden.

”Ingen slipper levende forbi os,” kom det fra den tredje.

”Tåber!” fnøs Trodsig. ”Kan I ikke genkende jeres herre?”

De tre genfærd trak sig baglæns af frygt for hans vrede. Trodsig pegede på et af dem.

”Kom her!” befalede han.

Genfærdet lystrede. Det havde engang været en ung mand, der spillede og sang for folk. Nu var han kun en skygge uden vilje og livskraft.

”Slip mig fri,” hviskede han.

Trodsig lo bare.

”Du glemmer vist, at du er min lydige slave,” sagde han. ”Det er I alle tre. Jeg fandt jer mellem ruinerne, hvor I flakkede om som hvileløse ånder.

Jeg tog magten over jer og satte jer til at vogte hulen her. I skal gøre, hvad jeg befaler. Også du.”

”Ja, herre,” sagde genfærdet.

”Hør godt efter,” fortsatte Trodsig. ”Et sted her i byen er der to børn og en abe. Ikke genfærd. De er levende. Men de skal dø inden i morgen.”

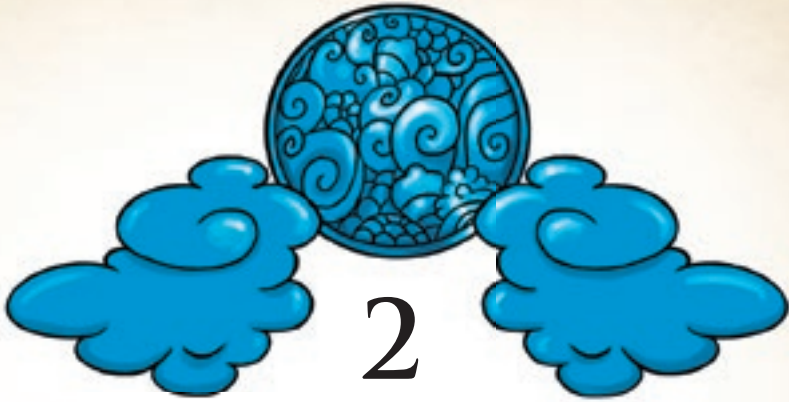
”Ja, herre,” sagde genfærdet.

Trodsig rakte hånden frem. Fra hans håndflade skød en skærende hvid stråle ind i genfærdets bryst, så gnisterne sprang.

”Nu har du fået lidt af min kraft,” sagde Trodsig. ”Du er død, så du kan tåle det. Med dette dræberlyn kan du udslette dem alle tre. Jo før, jo bedre.”

”Ja, herre,” sagde genfærdet.

”Mon vi nogen sinde finder den skål?” sukkede Fem.

Hele dagen var gået med at lede. De havde kigget i støvede kælderrum. De havde rodet i bunker af murbrokker. De havde banket på vægge for at finde skjulte rum. Uden held.

”Finder vi den ikke i dag, så gør vi det måske i morgen,” sagde Kógoro.

Fem sukkede igen.

”Hvad har vi nået i dag?” spurgte han. ”Ti huse.

Og hvor mange er der i hele byen? Et par tusind ser det ud til.”

Morgengry pillede spindelvæv ud af sit hår. Bagefter prøvede hun at børste støvet af sin kjole.

”Er skålen overhovedet her?” sagde hun. ”Jeg har spurgt rævene. De har ikke set den.”

”De har heller ikke ledt efter den,” svarede Kógoro. ”Men lad os bare holde inde for i dag. Så må vi lede videre i morgen.”

De søgte nattely i et hus, hvis tag ikke var styrtet sammen. Snart efter sænkede mørket sig, og stjernerne kom frem på himlen.

Luften var stadig lun. Men Fem tændte alligevel et lille bål. Et par ræve kom ind og så nysgerrigt på ilden.

”Får vi selskab? Det var da hyggeligt,” sagde Morgengry og kløede dem bag ørerne.

Rævene lagde sig. Det samme gjorde Kógoro og børnene. De var trætte og faldt hurtigt i søvn.

De vågnede alle tre ved, at rævene peb af skræk. Det var sent på natten. Bålet var næsten brændt ned.

En skikkelse kom svævende ind i huset. Et hvidt lysskær flakkede omkring den.

Kókoro og børnene sprang op. Rævene løb deres vej i panik.

”Hvad ... hvad sker der? Et genfærd?” måbede Fem.

Genfærdet strakte en arm ud mod ham.

”Pas på!” råbte Kógoro og hev Fem til side.

I samme sekund ramte et lyn det sted, hvor han lige havde stået. Grus og stensplinter fløj i alle retninger.

”Vi må væk!” gispede Kógoro.

Men genfærdet spærrede vejen mellem dem og åbningen ud til det fri.

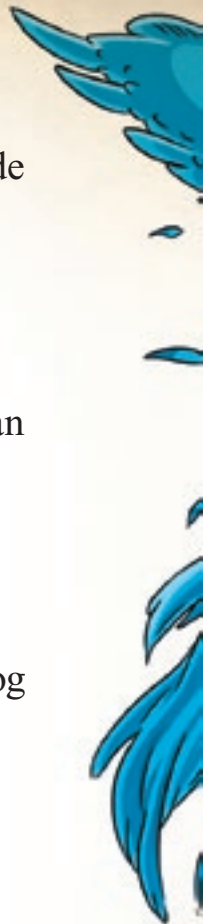
”De skal dø,” hviskede genfærdet og strakte armen frem igen.

Jeg må redde Fem! tænkte Morgengry. Og Kógoro!

Hun samlede al sin indre styrke og kastede sig ind mellem genfærdet og sine to venner.

Da det hvide lyn sprang frem, bredte hun armene ud. Straks var hun omgivet af en lysende blå ring.

Lynet hamrede igen og igen mod ringen.

Hvide gnister fløj til alle sider.

Men ringen holdt.

For Fem så det ud, som om en hvid øgle og en blå fugl kæmpede mod hinanden. Øglen blev ved at hugge ud efter sit bytte, men hver gang slog fuglen den væk med et bask af vingerne.

Pludselig døde lynet ud. Genfærdet lod armen synke og stirrede tomt frem for sig.

Det blå lys forsvandt. Morgengry var så udmattet, at hun vaklede. Fem skyndte sig at støtte hende.

”Hvorfor angreb du os?” råbte han vredt.

”Slip mig fri,” hviskede genfærdet uden at se på ham.

”Hvad mener du?” spurgte Morgengry.

”Det er vist ikke os, han tænker på,” sagde Kógoro. ”Genfærd plejer ikke at angribe nogen uden grund. Der foregår noget mærkeligt her. Og jeg vil vide, hvad det er.”

